

haft det Haab og den Tro, uden at jeg dog nærmere kan bevise det, at de ville indbringe adskilligt mere, end man har beregnet, og jeg tror, det var godt, om dette Haab kunde blive opfyldt. Ingen af os kan sige noget med Sikkerhed derom, men, som sagt, jeg har nu de bedste Forhaabninger. Vi ville jo snart blive klogere i saa Henseende. Naar det første Skatteaar er endt, ville vi have nogenlunde Begreb om, hvad de ny Skatter ville indbringe. Men der er en tredie Indtægtspost, som vi kunne tale om med Sikkerhed, og det er Statsbanedriften. Jeg har i de Aar, vi have haft denne Sag for, dels i Kommissionen og dels her i Tinget, altid ment, at vi maaske kunne bringe Indtægterne op og Udgifterne ned. Begge Dele ere lykkedes. Navnlig det sidste, at bringe Udgifterne i rimeligt Forhold til Indtægterne, er lykkedes hurtigere, end jeg havde ventet. Jeg havde nok tænkt mig, at Udgifterne skulde gaa ned, endogsaa mere endnu, men jeg havde ikke ventet det saa hurtigt. Jeg mener, den højtærede Regering og den højtærede Trafikminister fortjene særlig Paaskønnelse for, hvad de have udrettet paa dette Felt, idet vort største Aktiv i saa kort Tid er bragt til at give et klækkeligt Overskud i Stedet for, at det i mange Aar har givet Underskud — for det gjorde det; der var nok tilsyneladende Overskud, men det var ifølge en fejlagtig Postering, og et enkelt Aar var der ogsaa nominelt Underskud. Ifølge hvad den højtærede Trafikminister har oplyst, er der Udsigt til, at Overskuddet vil blive $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for indeværende Aar, og Ministeren fortjener derfor særlig Paaskønnelse, ligesom den nuværende Regering i det hele taget fortjener Anerkendelse for sin Finanshusholdning. — Naar vi tage disse Forhold i Betragtning, er der ingen særlig Grund til at se mørkt paa Finanslovsforlagets Underskud.

I denne Forbindelse vil jeg gerne omtale Tantiemespørgsmaalet. Adskillige ærede Medlemmer ville vide, dels fra Kommissionen, dels fra Forhandlingerne her i Salen, at jeg i ganske særlig Grad har holdt paa dette System og været en Ven af det. Der er mange, der have set med Mistro derpaa. Der er mange, der have ment, at det ikke havde noget at betyde, man kunde gerne love Funktionærerne Andel i Udbyttet, det blev kun et Løfte. Jeg har nu været nogenlunde sikker paa, at det vilde blive mere end et Løfte, men jeg havde ikke troet, at det vilde blive saa virksomt, som det ser ud til, allerede i det

første Aar. Ifølge hvad der er blevet oplyst af den højtærede Trafikminister, er der nemlig Udsigt til, at der allerede i Aar kan blive $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. at uddele som Tantième til Statsbanedriftens Funktionærer. Det er jo et klækkeligt Tilskud til deres Løn, og jeg under dem det af ganske Hjerte og er glad ved, at Driften er lykkedes saa godt, at de kunne faa det, samtidig med at der bliver en betydelig forøget Indtægt til Statskassen.

Jeg vil slutte denne Betragtning med at minde om, at Regeringen jo tiltraadte Styrelsen under meget vanskelige finansielle Forhold. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa Fortidens Synder i saa Henseende — det skal jeg lade fuldstændig ligge —, men en Kendsgerning er det, at da denne Regering begyndte, var der ingen Penge i Statskassen, ja, man var endogsaa kommen paa den forkerte Side, idet man havde maattet laane i Nationalbanken for at kunne præstere de daglige Udbetalinger. Der var fremdeles en Mangfoldighed af uløste Opgaver, særlig store Byggeforetagender — adskillige af dem ere jo nu blevne vedtagne. Til Trods for, at der saaledes staaer en Mængde paatrængende store Opgaver paa Dagsordenen, bedres den finansielle Tilstand Aar for Aar meget stærkt, og der er nogen Grund til at tro, at den nuværende Regering nok vil faa Held til at bringe Orden i Finanserne — derom holder jeg mig i hvert Fald fuldstændig overbevist.

Den ærede foregaaende Taler (P. G. C. Jensen) stillede adskillige Spørgsmaal til de ærede Ministre. Jeg skal ikke komme ind derpaa, jeg antager, at de forskellige Ministre ville tage Ordet for at svare paa dem. Der er dog et af de Punkter, den ærede Taler berørte, som jeg gerne vil nævne, fordi jeg selv har haft noget med det at gøre, nemlig Selvangivelsen af Formuen. Det ærede Medlem, jeg selv, Finansministeren og hele Udvalget vare jo enige om, som han ogsaa i Dag erkendte, at det ikke kunde gøre noget at *opfordre* Folk til at angive ikke blot Indtægten, men ogsaa Formuen, og det staaer jo udtrykkeligt i Lovens § 23, at inden den og den Dato skal der rettes en saadan Opfordring. Det have vi alle — det ærede Medlem var ganske vist fraværende, da Loven blev vedtagen — været med til at stemme for her i Tinget. En anden Sag er, at selvfølgelig — det have vi sagt Gang efter Gang under Forhandlingerne, og det følger ogsaa af Lovens Indhold — er ingen pligtig til at opgive sin Formue.